

Бажання Волі.

Мар'яна Сучок

"Буває так ,що проживаєш тисячі років ,а коли настає день зустрічі з предками розумієш ,що навіть не буде ,що їм розказати...Тоді починаєш на швидкість бавитись зі Смертю ,стараючись обіграти її ,виграти хоч секунду ,встигнути глибоко вдихнути ,й тоді стовідсотково придумати такий чаруюче-кошмарний план смерті ,щоб сколихнуло обидва світи .Щоб луна страху котилась крізь час й одного теплого дохристиянського ранку підштовхнула до прірви ПершоСамогубця .Але сам швидше опинишся в тій прірві , бо ,схиляючись над нею ,забуваєш ,що нині тримаєшся за правицю Смерті ,щоб не впасти..."

— Сам зрозумів, що сказав?

— Що?

— Забудь...Маю новину. Я їду сьогодні. Ще деяка робота лишилась ,та це хвилини...та й то вже спізнююсь..

— Що? Куди їдеш?

-В столицю .В мене є маленька така справа там ,я повернусь за добу(а якщо все вийде ,то не повернусь ніколи:)).Дай сюди шарф.

— Ти знущаєшся? Взагалі ,враховуєш ,що Я існую поряд?

-Я знов бачила той сон...

— Той? Це котрий? я вже заплутався в них!

— Той ,що змушував тебе ревнувати. Подай сюди гаманчик з олівцями.

— На.... Роззява !Сама збирай! і з яких це пір ти снів слухаєшся?

— Не шарпай мене!

— Забудь про ту опівнічну маячню! Ти що їдеш прямо зараз?.....ні.....Я просто відмовляюсь це розуміти...

— Дека хвилин назад ти говорив протилежне. Як там ?"..розумієш,що не буде навіть що розказать предкам.."От я й їду туди ,щоб вони радісно потирали руки ,слухаючи мої оповідки.

— Господи !Це всього-на-всього ще одна з байок, що забезпечує мій хліб. Вже кому-кому,а тобі, я думав, не доведеться цього пояснювати!

— Все .Віддавай черевики !!Цілуй...Бувай!!

— Ти ж таке падлюче створіння! Чом я тебе терплю?.. Коли ми побачимось?

— Не знаю...

— Бувай ,спещене дівчисько .Мама хоч знає ,що ти дійшла до цього? Здоганяєш власні сни? Бретельку поправ.

— Вона думає ,що я маю там роботу. І ще вона думає ,що я поїхала.....з тобою.....Бувай!!!!!!!!!!!!!!

— Стій!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Ти що ,казилась!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Що я їй казатиму!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!.....Телефон забула!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Боже Правий! За віщо ти

звів мене з нею? Навіщо це живе Божевілья в моєму тихому до неї існуванні? На що надіюсь? Кожну секунду її треба приковувати до себе ,мов іграшки ,віддавати їй свої почуття ,купуючи за миті її псевдо любові...І знаю ж що грається ,а піти не можу...

@*@*@*@

Світ до дна залитий сонцем .Сонце сидить ,звісивши свої волохаті руки ,на карнизах .Сонце ,розпатлане ,тане в густих калюжах , виступившої на тілі асфальту ,смоли .Сонце ,зачепившись за вії віями ,сліпить нахабними посмішками .Вона висока і вільна .Сандалії ,брудні і улюблені ,на ногах певно лиш для того, щоб притримати її при землі. Рюкзак зі всяким(дуже потрібним)барахлом, кохана скрипочка в темному, шкіряному футлярі, сумка через плече, окуляри від(для) сонця, й чарівна футболка." Вона допомагатиме тобі у всіх твоїх задумах"— втирала циганка, витягаючи останні гроші по кишням. Та вона не жаліла, бо грошей все-одно ніколи не було ,а футболка була з написом: Бався З Життям. Це мала бути її футболка. Вона ж так усе життя і робить...

Вона просто йшла по гарячому місту, слухаючись всіх правил дорожнього руху(а може й жодного),не забиваючи голову думками, бо план вже знала ,а плутати й шукати логіку ,не мала ні настрою ні задоволення .Вона насолоджувалась під поглядами ,зморених в сонячній купелі ,чоловіків .Вона була однією з тих жінок ,котрим не треба було доводити їх власну красу ,тих хто знали собі ціну, й вміли не роздавати себе, ласому до неординарності , суспільству .Без жодних зволікань дібралась до вокзалу ,зайшла у вагон і примостилась біля вікна .

Де кілька годин веселого гуркоту ,тріпотливого, нахабного вітру ,розмов сусідів про політику ,деградуєчу молодь ,садки-городини ,що в доказ бігли за вікном кольоровими клаптями ,і вона ступила на перон столиці ,яку сама з собою домовилась сприймать ,як поле діянь ,і постаратись не лишати слідів в життях столичників(людей зі столиці або людей з сотнею "лиць":))Життя ,посміхаючись з рекламного щита ,піднесло перший сюрприз :столиця святкувала одну з тих тихих ночей ,коли задуха зігнала з вулиць галасливу "здеградовану"молодь й розігнала ночувати по дачам ,приміським лісопосадкам ,берегам річок та іншим миловидним місцям ,де дихання природи не дає легеням спектисся заживо .Проти ночі зброї в Неї не було ,тому Вона перетворила ворога на друга :здала в камеру зберігання масивного рюкзака, скрипочку й пішла ,купаючись в світлі ліхтарів ,реклам ,вивісок та вітрин ,просто в ніч ,без напрямку й певності куди й навіщо йде .Вже під ранок Вона вийшла майже за місто ,коли поглянула перед себе й щиро всміхнулась .Перед Нею ,стояв невеликий будиночок ,обгороджений невисоким парканчиком .Та обгороджений доволі щиро ,бо територія навколо нагадувала більше невеличкий аеропортик ,ніж затишну кав'ярню з столиками надворі . "Трохи темніше ,ніж уві сні ,але саме так ,як хотілось ,"— вона була задоволена .На мить звела очі на футболку й настрої її ледь не зашкалив .Бо та була вже світло-синя з емблемою кафетерію та білими лампасами.

Вона зробила серйозний вираз обличчя й попрямувала до високого чоловіка біля входу ."Заміна Олеськи?"— раптом майже люб'язно звернувся він ,-" рання пташка?"Насолоджуватись перемогою було б уже нахабством...Залишилось лише

покірно махати головою , вислухати тираду про якогось Гришку , що вже скоро вижене нахабну Олесю , про те , як себе треба вести , що де і з чим подавати. Мимо пройшов серйозний хлопець за яким її й було спроваджено. Другим сюрпризом життя було те , що їй довелось чесно відпахати цілу зміну офіціантки кав'ярні .Одного разу Вона почула , що хлопець відповів на телефонний дзвінок та лиш на другому кінці дроту почулось скімлення жіночого голосу , що пояснював , чом не може вийти працювати , як він гримнув і сказав , ніби останній раз терпить ці некваліфіковані заміни й поклав трубку .Шокована Олеся вирішила не дратувати долю й більш не дзвонила .Очікування збування сну не втомлювало , бо й не відчувалось :доводилось встигати виконувати замовлення ,носитись з підносами...Не вилетіти з ганьбою давали деякі навики ,отримані в тяжкі часи першого —другого курсів університету .Так що...Роздуми перервав той ,кого Вона бачила уві сні ,заради кого вона опинилась сьогодні тут ,і хто ще й не мав підозр , які плани маються на його душу .Він увійшов слідом за лідером групи ,а за ним ввійшла така спека ,що Вона на хвилю засумнівалась і ледве змусила себе не звернути з обраного шляху .Це сталося перший і останній раз .Коли Вона підійшла ,футболка раптом підло поблідла і замайоріла словами останньої пісні ,народженої цим гуртом ,що була лиш в альбомі ,була мало відомою і навіть стала тією самою піснею ,що супроводжувала години її депресивної самотності...Ця пісня була майже чимось інтимним...І тут така зрада !Лідер на хвилю затримав очі на футболці ,а тоді майже знудженим голосом запитав : "Фанатка?"

"Менше з тим ,— випалила Вона ,потім театральню оглянула футболку й додала:"Сестричка дала .Хоча пісня й справді непогана .Одна з небагатьох ,"-добила.

Як не дивно ,опір славі подіяв протилежно.

"Кліп новий бачила?"

"Я негативно ставлюсь до кліпів. Це ж прямий шлях в народ .А якщо пісня стає хітом ,то певно прийде час ,коли вона "приїсться" ,і неперебірливій публіці захочеться нового .Тоді вона приречена на смерть якою б душевною не була. Це все-одно що перетворити її на м'ясо й віддати на поталу , зголоднілим на свіжинку , крокодилам. Що замовлятимеш?"

Обоє дивились на неї ,як на божевільного пророка. Її " Мета" замовила за обох. Лиш дібравшись до бармена й віддавши замовлення , Вона спромоглася глибоко вдихнути й вирішити ,що її щирість була сприйнята саме так ,як мала б пройти яка-небудь брехня спрямована на те ,щоб видатись більшим оригіналом , ніж є насправді .Коли Вона принесла замовлення , отримала цілу гору дискусійних запитань та перевела все на те ,що працює тут офіціанткою ,а не філософом .Вона не з'явилась ,коли підійшли всі інші з групи й було видно ,що лідер ,збитий з пантелику ,повертає розмову в русло відео-бізнесу .До кінця їхнього сніданку Вона обслуговувала інші столи ,стараючись не траплятись на очі. Вони пішли й потрібно було розпочати другий етап ,але цьому завадили обов'язки .Ненависть й безсилля залили очі ,але залізна впертість змусила нагадати собі ,що можливо й уві сні їй довелось би відпрацювати зміну та сон обмежений у часі і довелось це вирізати .Вирвавшись з тенет посуду та чайових ,що

все ж приємно гріли праву кишеню , вона сіла в перше маршрутне таксі й їхала до тих пір , доки спека не вигнала її з переповненого авто . Глибоко вдихнувши важкого , гарячого повітря й одягнувши окуляри , для зустрічі з сонцем , Вона звернула увагу на футболку . Певно їй не було , що казати , бо не придумавши нічого оригінального , вона налилась кольором сонця й додала число "71" на лівому рукаві . Що це мало значити залишилось загадкою назавжди.

@*@*@@

.....7.07.06

Ця спека плавить мозок. Те , що я почав відносно недавно вести щоденник , викликає лише більше питань , ніж відповідей , як здавалось раніше . Хоча спека руйнує навіть інтерес до щоденника , нот , праці , як такої . Друзі хто — де , а я маю жертвувати канікули на працю . Так вона приємна , але винурює , особливо коли перед очима стоїть море , пляжі , дівчата в купальниках... Лідер обіцявся на канікули в серпні , але нестерпна спека саме зараз , а не колись . Працюємо зранку та звечора аж далеко в ніч , бо вдень робити хоч щось нема сили . Валяємось по кутках , попиваючи холодне пиво . Сьогодні снідали разом . Тоді трапилась одна цікава подія . Офіціантка . В неї на грудях були слова однієї нашої пісні , що на неї недавно кліп зробили . Лідер хотів був познущатись (чи й не знаю , що він хотів) та вийшло навпаки . Офіціантка сказала , що кліп тільки руйнує пісню і що для неї краще , коли вона не відома чи не популярна . Так вона довше житиме . Важко пояснити та все ж Лідер цілий день кипів , аж смішно . Це ж що , взагалі заборонити кліпи? Хоча чимось вона й була права , адже передостання пісня протрималась ледве пів літа , а далі приїлась навіть фанатам ...

...ще дещо. Десять за південь я знову зустрівся з тією офіціанткою. В центрі. Вона просто пройшла мимо . Нічого такого . Не знаю , хто вона , але в неї певно хобі — кумедні футболки . Окрім тієї з піснею ще одна — з написом: "Це доля?" . Прикольно. Ніколи не знати й не бачити людини , а тоді раптово так в один день дві зустрічі...

@*@*@@

Вона саме перетинала довжелезну гарячу площу , коли в голові виникла думка , що це все вже було . Ні , не вві сні , а навіть дуже наяву . Вона згадала , що площа перед нею ні що інше як Хрещатик , той самий , що пересікався її босоніжками , черевиками , кросівками , кедами , зимовими чоботами та всіма іншими видами взуття тисячі раз . Куди б не поспішала і по яким би справам , Хрещатик вимагав свою порцію уваги й все-одно чарівним типом кидався під ноги . Їй вперше за весь час згадався Він — друг і соратник , якого Вона так нахабно залишила на катування власній матері . Він завжди свій , рідний , він все розуміє і прощає , Він як молодий батько або старший брат . Мама вже давно вважала його частиною родини й не розуміла , чому Вона не може одружитись з цим "сонцем , а не хлопцем" . Це з ним Вона ще зовсім нещодавно перетинала цю вулицю , вони ще говорили про новий проект (тепер уже старий , непогано , виконаний проект). Це все напливало хвилями спогадів — приємних , весняних , трохи прохолодних , з відблиском віджитого , але доволі свіжого , не прикритого пилом минулого . Футболка забавляла пересічних людей написами типу:

"посміхайся ,поки зуби на місці" або "сонячно сьогодні ,чи не так?". Все було більш ніж чудово: сонце зігрівало тіло ,спогади — душу ,позитивний настрій людей навколо теж не руйнував кайфу ,тому усмішка сама розцвіла на розгарячілому обличчі ,а ноги вже ледь торкались асфальту.. Він ввірвався в цей стан ейфорії раптово й так само зник .На секунду Вона вловила здивування від подібної зустрічі ,але приємна усмішка ,що провела її ,говорила : "це доля?". "Ні ,— подумала ,не обертаючись ,— це сон."Вона звела очі на футболку й ледь не розреготалась на пів майдану ,чим мала шанс видатись божевільною ,бо та матерчаства нахаба фіолетовим вивела: " Це доля?"Такого задоволення собою та й тим ,що все так ладнесенько виходить ,Вона вже давно не відчувала .День догорав ,задуха спадала й хоча сон почав плутати (зустрічі на площі не мало б бути),але все інше було більш ніж відмінно. Вона повернулась на вокзал ,забрала скрипку ,змінила речі й подалась гуляти містом чи то в пошуках прихистку на ніч ,чи просто щоб не потрапляти в руки захисників порядку .Життя не пропонувало нічого пристойного .Довелось витратити гроші :взяти кімнату в готелі .Були й плюси :теплий душ ,де була вимита вона й випрана "розумничка" — футболка ,та затишний ресторанчик ,де підстаркуватий угорець тяжкою російською розповідав історію свого життя й поїв кавою з тістечками .Вона ,як порядна дівчина ,пішла ще до півночі . А чоловік сидів майже до ранку й пішов до себе за три хвилини до того ,як Вона ,бадьора й усміхнена ,вийшла випити ранкової кави .Вона пішла ,а угорець не знайшовши доказів її реального існування ,до кінця життя був впевнений ,що то янгол прийшов до нього в Києві й пив з ним уночі каву.

З самого ранку Вона пройшла певно всі цікаві місця столиці. Заглянула до музичних магазинів ,не оминула жодної художньої виставки ,а тоді раптом згадала ,що має друга в одній скромній студії мультиплікації .Набрала номер напам'ять ,бо мала звичку на ревності Друга просиджувати ночі ,розмовляючи з цим трудоголіком по телефону.

Через пів години Вона тим вільним кроком клала під ноги вулицю ,підозрюючи ,що Трудоголік вже зачекався .Так і є. Він стояв ,вперто її не помічаючи, через дорогу .Охоплена нетерплячкою сюрпризу Вона перебігла через проїзну частину перед самісіньким носом якогось авто. Підбігши ззаду ,з радісним вереском кинулась на спину Трудоголіку й защебетала ,рада зустрічі.

"Офіціантка ,— якось майже верескнув Лідер ,прилипаючи до скла й раптово сповільнюючи рух ,— це ж вона ,правда?"

"Точно ,вона ,— ледь не звертаючи шию ,Він спостерігав через заднє скло фігурку ,яка швидко зменшувалась аж доки зовсім не щезла за авто ,що їхало позаду, — Вона мені постійно трапляється на очі ."

"Але за сніданком її не було."

"Її взагалі ніколи не було!"— він знітився від того ,що раптом зловив себе на думці ,ніби надто довго про неї думає.

@*@@*@@

..8.07.06

...Це напасть...Знову вона — офіціантка .Хоча і в цьому я вже сумніваюсь .Вона була в кав'ярні лише один день — вчора .Сьогодні її вже не було ,хоч ми просиділи ледь не до спеки .Лідер так її виглядав ,придумав достойну відповідь...А коли вже поїхали на студію (спізнювались по чорному) побачили її просто так ,на вулиці .Вона так бігла до якогось хлопця ,що ледь не втрапила нам під авто і навіть не глянула!(роздавити б її ,щоб на очі весь час не наверталась:))А може вона лише марення ,може це від спеки ?Так же не буває...

@*@@*@@

Цілий день Вона пробавилась ...Заради неї Трудоголік взяв відгул ,студія була шокована ,але щиро зраділа .Тітка Ольга навіть розтракувала цю рідкісну подію ,як прикмету. Це мало значити або падіння спеки ,або якісь (обов'язково радісні) зміни в застояному житті студії .Всі зраділи ще більше й ,поховавшись по своїм куткам, віддалились мріям про щасливе майбутнє.

В той час вони ходили по місту ,любувались майстерністю скейтбордистів ,хлопців на велосипедах ,бризкались з фонтанів , роззувались й підстрибом бігли до найближчої лавки ,щоб не попекти п'яти . Футболка веселилась не менше. На спині(щоб бачили ті ,хто оглядаються) одна за одною з'являлись смішні морди й нахабні написи типу "божевільня за рогом", "а вам слабо?", "а молодість для чого-то?" .Раптом Трудоголік помітив скрипочку за плечима й не відчепився до тих пір ,доки Вона не вийняла інструмент ,кинувши футляр на землю, й не взялась награвати останню зінтерпритовану нею річ — ту саму пісню ,де гітарну партію виконував Він .Пригадавши це ,геть втратила відчуття реальності й поринула в спогади сну ,в роздуми ,чому ж так все запустила ,а перед очима стояв він : з гарячими очима ,злитий з гітарою в одне ціле ,з налитими кров'ю жилами на руках ,з серцем ,натягнутим у струни .Той ,в кого можна було закохатись.. .Вона силою вирвалась з полону ілюзії й помітила ,що навколо стоїть ріденький натовп ,в футлярі лежать монети й навіть декілька купюр ,а обличчя Трудоголіка розпливається в щасливій гримасі .Вона театральнo вклонилась ,хтось попросив ще , Вона ,тішачись успіхом, знов приклала скрипочку, аж доки помітила серед інших ще одного учасника групи .Вона лукаво всміхнулась й опустила скрипку .Він вийшов наперед .

"Ну ,грай же,"— зацікавлено всміхнувся. Струни натяглись й по площі полинула ще одна пісня їхнього ж репертуару .Догравши ,Вона сказала ,що концерт закінчено ,вислухала заперечення ,але висипала з футляру гроші ,заховала скрипку й спровадила Трудоголіка віддати все до останньої копійки старому брудному дідові ,що ледь не побив баян від злості та охриплій дівчинці ,супроводжуючій його гру.

"Я мала б віддати ці гроші вам ,як компенсацію за порушення авторських прав ,— всміхнулась Вона хлопцю ,— але це його територія..."

Він щиро всміхнувся й привітався.

"Відмінна гра. Сама перероблювала?"

"Ага. Це таке собі хобі."

"А що закінчувала ?Муз. школу?"

"Ні. Нічого. Скрипку виграла в суперечці. Побавилась декілька ночей ,довела сусідів ,та й навчилась потроху. А далі знайшла собі це хобі."

"Молодець. Дуже чітко спрацьовано. На гітару основний удар?"

"До гітар й до гітаристів в мене взагалі слабкість."

Вони ще трохи посміялись ,а коли повернувся Трудоголік ,дівчина хотіла було прощатись .Хлопець запропонував "може якось зідзвонитися ,попрацювати ,абощо..." ,та Вона чесно зізналась ,що прийжджа й телефон забула вдома .Все ж він вмовив лишити ,який є. Вона наскоро надиктувала номер й попередила ,що трубку може взяти за кілька неділь .Після цього вони мило простились.

Хлопець ,що й без того безсоромно запізнювався ,був дуже радий ,що знайшов не лише стовідсоткову відмовку ,а й справжній скарб для групи й хвалив себе ,що саме сьогодні зломив авто й перетинав саме цю площу до найближчої масової стоянки таксі. Він ввійшов в кімнату з такою впевненою посмішкою ,що вокалісту забракло голосу достойно зустріти давно чеканого друга. "Викладай, чом сяєш ,як мідна монета? "— запитав гітарист ,відкладаючи гітару й подаючи руку ,здороваючись.

"Спостерігав сьогодні скрипачку на площі ,що дуже непогано чеканила наші пісні...Наші. Самі останні."

"Та їх зараз багацько .І скрипачок ,і баяністів ,і гітаристів..."

"Особливо гітаристів. То ти лише через неї спізнився?"

"Ні ,ще авто своє добив. Але вона й справді цінна. Це не ті ,що по переходах стоять .Пристойно вдягнена...І ще на ній дуже прикольна футболка була. Мо' це фокус якийсь ,та коли вона грала першу пісню на ній були слова першої пісні ,але тільки вона піднесла руку ,щоб грати другу пісню ,то там вже були слова другої...Дехто навіть ,як в караоке ,взявся підспівувати."

Вокаліст І гітарист нервово переглянулись.

"Прикольно ..."

"Я навіть у неї номер взяв. Правда подзвонити можна буде лише через пару тижнів ,але це того коштує."

"О. Якщо до неї додаються координати це доводить її реальне існування,"— лідер звертався більше до Нього ніж до будь-кого ще з групи .На обличчях всіх інших з'явився подив ,потребуючий пояснень .

"А от треба ходити снідати. Ми здається її вже бачили ."

"Й не раз, — додав гітарист ,замислено.

"Точніше тоді вона була офіціанткою в кав'ярні ,де ми завжди снідаємо ,а нині вранці наткнулись на неї просто на вулиці ."

"Й на ній постійно і ніби й схожі футболки ,але з якимись незвичними написами чи з словами пісень ,як ото з тобою."

"Може досить вже про дівчат ,— втрутився барабанщик ,— роботи по горло ,скоро й день спливе ,а ми все про одне й те ж."

@*@@*@@

Сон висковзав з пальців. Все було не так. Вона надто пізно зрозуміла це. Вже

прокинувшись вночі в ліжку Трудоголіка (нічого такого ,той ,як порядний чоловік ,спав на дивані ,в сусідній кімнаті) від до болю знайомих перших секунд сну, Вона зрозуміла ,що все валиться .Не треба було спокушатись грати на вулиці ,не треба було й номер давати ,Він зловив її ,бо зможе знайти .Єдина надія ,якщо Він спокуситься зателефонувати раніше й трубку візьме Друг. Це буде навіть потішно. Так це буде розчарування ,але так навіть краще. Якщо Вона вже відхилилася від правил сну ,то зробить все по-своєму. Їй полегшало. Не знаючи ,що робитиме завтра ,дівчина вмостилася в ліжку ,занурюючись в сон ,що переробить сама.

Ранок обіцявся бути гарним. Сонце вгомонилось ,перестало душити місто ,а тому до нього відразу хлинули потоки молоді. "Сьогодні клуби будуть ,як рукавички ,— посміхнувся Трудоголік ,споглядаючи довжелезну пробку ,прямісінько під його вікнами ,— в таборах закінчилась зміна ,в дачників — провіант ,в курортників — гроші. Прощай тиха кава й інтелектуальні розмови з клубними красунями темними ночами. Пішов я по велосипед. Правил порушу гору ,зате на роботі буду вчасно ,а ти лишайся на скільки хочеш...В холодильнику сік ,а на плиті яєчня з сиром. Поїж нормально ."

"Дякую! — крикнула Вона з ванної кімнати ,перебиваючи звук води ,— я ще погуляю містом. Можливо поїду сьогодні ,але якщо не вийде — повернусь ночувати! Не плануй на сьогодні романтичних вечорів!"

"Дуже смішно! Я пішов. Закрий двері за мною .Ключ візьми з собою. Навіть якщо поїдеш. В мене ще є. Бувай. Цілую!"

"І я тебе."

Вона переодягнулась, прану футболку відправила сушитись ,поснідала...нормально ,й засіла тренуватись грі на скрипці. Майже під вечір перевдягнулась в чарівну футболку ,що світила написом "Hot dance" ,одягнула короткі шорти ,розпатлала(але ,звичайно ,гарно) волосся й пішла з дому ,прихопивши всі свої речі .Їй знадобилось годину ,щоб відвезти речі на вокзал, й ще дві години , щоб ,наблукавшись по місту відчутти ,в якому клубі засідає її "ціль". Короткий спалах ,ніби кадр з фільму ,майнув перед очима :назва — декілька цифр ,висока будівля й серйозний хлопець перед дверима. Вона не шукала пригод й зайшла законно — за гроші. В середині було гамірно ,гаряче й ще одне означення на "г" ,яке в пристойних місцях не вживається:) .Хоч світло різало очі і це була не та стихія ,де Вона почувалась ,як риба в воді, її координація допомогла їй видряпатись на другий поверх ,спокуситись на синювато-рожевий коктейль й просіювати танцмайданчик в пошуках Його...Ніяковість змінилась інтересом("не поганий одяг ..симпатична зачіска.., гарне тіло.., прикольні рухи..."),інтерес змінився гнівом("Він? Він з блондинкою? О ,Боже! Їх дві! Що ви так третесь біля нього ,фарбовані дурепи?!"), гнів так би й розірвав її на багато маленьких злих шматочків ,якби Вона на хвилю не відвела очі до барної стійки...Там сидів Лідер і дивився... прямісінько на неї. Звела очі на футболку...Зрадниця! "Я прийшла по його душу" ,— весело заявила та. Лідер навряд чи зміг прочитати напис та він встав зі свого стільця й почав швидко пробиратись крізь натовп до Гітариста. "Ще раз щось таке утнеш — спалю,"— зашипіла Вона ,а паніка все швидше розливалась по м'язам

,паралізуючи їх. Вона кинулась до виходу та це була не така проста процедура :попереду піднялась якась суперечка й двох хлопців на підпитку чи то не впускала чи то не випускали .Коли все ж Вона майже вийшла ,то відчула ,що її руку ніжно та впевнено схопили. Вона помалу обернулась й побачила ,що це Він. Всередині шалений гуркіт серця приглушував звук фанфар. На футболку не подіяли погрози ,чому ,якщо чесно ,Вона була рада. "Нарешті підійшов? "— заявила та .Навряд чи Вона видавила з себе бодай звук зараз. Рука пульсувала , серце пропонувало кинутись в обійми ,а мозок настирно нагадував про якусь там гордість.

"Хто ти? "— Його голос з цікавістю й легесеньким відтінком захоплення розтікався навкруги оксамитовими хвилями ,але так і не потрапив в голову. Вона бачила , як розкрились вуста ,почула звук ,але нічого не зрозуміла. "Слава Богу ,розумничка-футболочка зі мною."

Вони одночасно опустили очі. Матерія ,відчуваючи тріумф ,особливо гарними літерами ,особливо яскравим кольором й особливо повільно ,знущаючись, вивела: "Я твоє кохання. Я тебе знайшло. Тепер ти мій!"Він посміхнувся : "Тоді й ти моя..."

Солодших поцілунків не буває...

@*@*@@

...9.07.07

Як прийшла ,так і пішла. Вона нічого не пояснила. Телефон залишила вдома. Забрала всі свої речі. Лишила тільки скрипку. Тяжко визнавати ,але зараз мені всередині все болить ,нестерпно. Я не можу без неї жити. Цей рік був ніби казкою. Сьогодні ж рік ,як її футболка заявила ,що вона — моє кохання. Я купив вино ,подарунок й всяке інше ,прийшов додому , а її нема. Ніби й не було ніколи...Як я без неї житиму? Футболка б сказала ,що так ,як жив до неї. А як я до неї жив-то? Чи то взагалі життя було? Може, вона повернеться?.. Може , в неї невідкладна справа якась вдома?...

@*@*@@

Вона йшла ,розтинаючи вулицю новенькими сандаліями ,з певністю ,що предки вже зараз з нетерпінням чекають ,коли ж почують її історію з перших вуст. Йшла , з відчуттям легкого розчарування ,що Він ,як і всі інші ,був звичайною людиною. Вона розуміла ,що втратила будь-які почуття ,в той день як побачила його вперше п'яним .Відсвяткувавши вихід нового альбому ,він повернувся додому ,довго розшаркувався в дверях й виглядав таким вбогим й жалким ,що вона, ні слова не кажучи ,впустила його в дім ,роздягнула ,вклала спати ,але так і не простила йому цієї гріховності. Вона пішла. Як грубо йшла від Друга , як ,не прощаючись ,кинула квартиру Трудоголіка ,як йшла десятки раз до того й десятки після ,вона просто кинула Його й викинула з голови назавжди. Вона не могла бути коханням ,бо не вміла кохати .Там ,де у інших покоїлись чи вичерпувались запаси любові ,в неї горіло палкими хвилями бажання волі. Волі ,що дозволила б відпустити правницю смерті й не боятись ,що впадеш.

The End.